

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva
farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

X. ročník
číslo 9/2012

Šírime za
dobrovoľný príspevok

Vo dne mi svoju milosť udeľuje Pán. V noci mu zasa
ja spievam a modlím sa k Bohu môjho života.

č 42,9

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Každé 3 minúty
umrie jeden kresťan
strana 3

Rok viery

Začal sa Rok viery
strana 4-5

Týka sa nás

Nezabúdajme na
duše zosnulých
strana 6-9

Boli sme pri tom

Šiesta púť
ružencových
bratstiev v Šaštíne
strana 10

Zaujalo nás

Čo bude po smrti?
strana 11

Zo života svätých

Lev Veľký, pápež,
učiteľ Cirkvi
strana 12

Zamyslenie

Šťastie mojej
večnosti
strana 13

Detské okienko

strana 14-15

Farská kronika

od 26.9. do 24.10.2012

Do nášho cirkevného spoločenstva sa sviatostou krstu začlenili:

Eliška Harcegová
Ema Svoradová
Sofia Fábiková
Scarlet Hanková
Lucia Škorňáková
Matúš Mifkovič

Hannah Mária Tanisman
Elizabeth Švarcová

S nádejou na večný život sme odprevadili:

Zita Balážková, 60 r.
Antónia Komžíková, 88 r.
Anton Podmaník, 67 r.
Mária Stredáková, 73 r.
Ján Šišolák, 60 r.
Július Jakubáč, 81 r.

Získanie úplných odpustkov v prospech zosnulých (1.11. - 8.11.)

1. Veriaci, ktorý v deň **Spomienky na všetkých zosnulých** nábožne **navštívi kostol** alebo kaplnku a **pomodlí sa Modlitbu Pána** a urobí vyznanie viery (**Verím v Boha**), môže získať **úplné odpustky**, ktoré sa môžu **privlastniť iba dušiam v očistci**. Okrem tohto odpustkového úkonu sa žiada **splniť tri podmienky**: - **sv. spoved'** (krátko predtým alebo potom), - **sv. prijímanie** (najlepšie v ten istý deň) a - **modlitba na úmysel sv. Otca** (stačí Otčenáš, Zdravas a Sláva). Okrem toho vo všeobecnosti treba vylúčiť akúkoľvek priprútanosť k hriechu, aj všednému. Tieto odpustky možno získať od poludnia predchádzajúceho dňa až do polnoci určeného dňa.

2. Veriaci, ktorý **nábožne navštívi cintorín** a aspoň myšľou sa **pomodli za zosnulých**, môže **získať odpustky**, ktoré sa môžu privlastniť **iba dušiam v očistci**, raz denne od 1. novembra do 8. novembra. Je potrebné splniť aj výšie uvedené podmienky. Jedna sv. spoved' však postačuje na všetky odpustky.

Liturgický kalendár

- 1.11. - Všetkých svätých
- 2.11. - Všetkých verných zosnulých
- 4.11. - 31. nedeľa v cezročnom období
- 11.11. - 32. nedeľa v cezročnom období
- 18.11. - 33. nedeľa v cezročnom období
- 25.11. - Nedele Krista Kráľa

Každé tri minúty umrie jeden kresťan

Prednedávnom sme slávili 29. nedelu v období cez rok. Táto nedela mala názov Misijná nedela. V tento deň sme sa mohli zamyslieť nad tým, ako sa Božie slovo šíri v krajinách, kde ešte Krista nepoznajú, vyzdvihnuť neľahkú činnosť misionárov, ktorí vynakladajú nemalé úsilie a obetujú svoj čas, prostriedky, námahu a život. V túto nedelu som čítal zaujímavý a znepokojujúci článok. Svetová organizácia „Kirche in Not“ vydala správu o náboženskej slobode vo svete a v tejto správe uviedla túto vetu: „Každé 3 minúty umrie jeden kresťan za vieru v Krista.“ Keď si to prepočítame do čísel, za rok vo svete zomrie 175 200 kresťanov pre vieru v Krista. Prenasledovanie kresťanov neprestalo, ale stále trvá a čo je ešte horšie, stále stúpa. Minulý rok podobné štatistiky uviedli titulok, že každých 5 minút umrie jeden kresťan za vieru v Krista. Teda za rok je to 105 200 kresťanov. Za jeden rok sa takmer zdvojnásobilo prenasledovanie kresťanov vo svete.

Čo s tým máme my, kresťania na Slovensku, kresťania v Partizánskom? Tu nikto nikoho neprenasleduje a nesiahá mu na život len preto, že je kresťan. Čo máme robiť my? Nemôžeme sa len tak nečinne prizerať a schovávať sa, ako by sa nás to netýkalo. Patríme do spoločnej cirkvi a tak problém kresťanov v Saudskej Arábii, Pakistane či Iráne je aj nás problém.

Takže aj 29. nedela s názvom Misijná nemá byť iba o konštatovaní a zamýšľaní sa, ale hlavne má byť o spolupatričnosti, pomoci a činorodej láske. Preto aj my podporujme misie, podporujme kresťanov za našimi hranicami. Podporujme ich hmotne a duchovne, veď sú to naši bratia, čo potrebujú pomoc.

Pavel Cerovský
kaplán PE-mesto

Začal sa Rok viery

Presne pred rokom pápež Benedikt XVI. apoštolským listom Porta fidei vyhlásil Rok viery, ktorý potrvá v Katolíckej cirkvi od 11. októbra 2012 až do 24. novembra 2013.

Začiatok Roku viery súvisí s dvoma veľkými výročiami, ktoré poznačili tvár Cirkvi našich čias, a to 50. výročím otvorenia Druhého vatikánskeho koncilu z vôle blahoslaveného pápeža Jána XXIII. (11. októbra 1962) a 20. výročím zverejnenia nového Katechizmu Katolíckej cirkvi, ktorý Cirkvi daroval blahoslavený pápež Ján Pavol II. ako ovocie zmieneného koncilia s cieľom objasniť všetkým veriacim silu a krásu viery (11. októbra 1992). Jeho ukončenie bude na slávnosť Krista Kráľa celého vesmíru, neba a zeme v roku Pána 2013.

Benedikt XVI. v deň vyhlásenia Roku viery uviedol, že poslaním Cirkvi, tak ako bolo aj Kristovým poslaním, je hovoriť o Bohu, pamätať na Jeho suverenosť a pripomínať všetkým ľuďom, osobitne kresťanom, čo stratili svoju vlastnú identitu, že Božie je právo na všetko to, čo Mu patrí, a tým je i nás život. Práve kvôli tomu, aby sa dal nový impulz misionárskej úlohe celej Cirkvi vyviesť ľudí z púste, v ktorej sa často nachádzajú, smerom k miestu života, priateľstvu s Kristom, ktorý nám dáva život v plnosti, oznánil Svätý Otec svoje rozhodnutie vyhlásiť v stanovenom termíne Rok viery ako moment vďačnosti a práce na stále plnšom obrátení sa k Bohu, pre posilnenie našej viery v Noho a pre jeho radostné ohlasovanie človeku dnešnej doby.

„Drahí bratia a sestry, vy ste tými protagonistami novej evanjelizácie, ktorú

Cirkev prijala a vedie ďalej, hoci nie bez ťažkostí, ale s rovnakým entuziazmom ako mali prví kresťania,“ vyjadril sa pápež. V apoštolskom liste Porta fidei (v slovenskom preklade Dvere viery) vyznáva, že od začiatku svojej služby vo funkcií Petrovho nástupcu pripomína potrebu znova objaviť cestu viery, aby čoraz viac vychádzala najavo radosť a nové nadšenie zo stretnutia s Kristom. „Nezriedka sa stáva, že sa kresťania veľmi znepokojujú pre spoločenské, kultúrne a politické dôsledky svojho úsilia a pritom stále považujú vieru za samozrejmý predpoklad spoločného života. V skutočnosti však tento predpoklad už nezodpovedá realite, ba často je dokonca popieraný. Zatiaľ čo v minulosti bolo možné považovať kultúrny kontext za jednoliaty a naďalej odkazujúci na obsah viery a ňou inšpirované hodnoty, dnes sa vo veľkých oblastiach spoločnosti zdá, že z dôvodu

hlbokej krízy viery, ktorá postihla mnohých ľudí, to už tak nie je,“ píše sa v exhortácii. Ďalej sa uvádza, že nemôžeme pripustiť, aby soľ stratila svoju chuť a svetlo ostalo ukryté. Musíme znova nájsť chuť sýtiť sa Božím slovom verne odovzdávaným Cirkvou a chlebom života - darmi ponúkanými na posilnenie všetkým tým, ktorí sú Ježišovými učeníkmi. Obnova Cirkvi sa deje aj prostredníctvom svedectva, ktoré ponúka život veriacich: kresťania sú povolaní svojím

vlastným životom vo svete umožniť, aby zažiarilo slovo pravdy, ktoré nám zanechal Pán Ježiš. Z tohto pohľadu je Rok viery výzvou k opravdivému a novému obráteniu k Pánovi, jedinému Spasiteľovi sveta. V tajomstve Jeho smrti a zmŕtvychvstania zjavil Boh v plnosti zachraňujúcu Lásku, ktorá volá všetkých ľudí k zmene života skrzes odpustenie hriechov. Misijné úsilie veriacich, ktoré nikdy nesmie ochabnúť, čerpá silu a účinnosť z každodenného objavovania Kristovej lásky. Viera totiž rastie, keď sa prežíva ako skúsenosť prijatej lásky a keď sa odovzdáva ako skúsenosť milosti a radosti. Ona robí plodným, pretože rozširuje srdce nádeju a umožňuje vydávať účinné svedectvo. Veriaci sa totiž „vierou posilňujú“, ako napísal svätý Augustín. A o odovzdaní kréda (vyznania viery) svojím súčasníkom hovoril: „Vy ste ho teda prijali a ďalej odovzdali, no v mysli a v srdci ho musíte mať stále prítomné, musíte ho opakovať na vašich lôžkach, premýšlať o ňom na námestiach a nezabúdať naň pri jedle: a tiež keď vaše telo spí, musí v ňom vaše srdce bdiť.“ Ohlasovanie a vyznanie viery zahŕňa aj verejné svedectvo a angažovanie sa. Kresťan si nikdy nesmie myslieť, že viera je len súkromnou záležitosťou. Viera je rozhodnutím byť s Pánom a žiť s Ním. A toto „bytie s Ním“ vedie k pochopeniu dôvodov, pre ktoré veríme. Viera práve preto, že je aktom slobodnej vôle, si vyžaduje aj spoločenskú zodpovednosť za to, čo veríme. Možno konštatovať, že poznanie obsahu viery je základom toho, aby sme s ním mohli

súhlasiť, teda si naplno svojím rozumom i vôľou osvojiť, čo predkladá Cirkev. Poznanie viery uvádza do celku Bohom zjaveného tajomstva spásy. Daný súhlas zahŕňa aj to, že keď veríme, slobodne prijímame celé tajomstvo viery, pretože garantom jeho pravdivosti je sám Boh, ktorý sa zjavuje a umožňuje nám poznáť jeho tajomstvo lásky. „Rok viery má prispieť k novej konverzii k Pánovi Ježišovi a k znovuobjaveniu viery, aby všetci členovia Cirkvi boli dôveryhodnými a radostnými svedkami vzkrieseného Pána, schopnými priviesť mnohých ľudí k hľadaniu brány k viere.“ Slová apoštola Petra vrhajú posledný lúč

ROK VIERY

svetla na vieru: „Preto sa radujete, hoci sa teraz, ak treba, trochu aj rmútite pre rozličné skúšky, aby vám vaša vyskúšaná viera, omnoho vzácnejšia ako pominuteľné zlato, ktoré sa tiež skúša ohňom, bola na chválu, slávu a česť vtedy, keď sa zjaví Ježiš Kristus. Vy ho milujete, hoci ste ho nevideli. Ani teraz ho nevidíte, ale veríte a jasáte nevýslovou radosťou, plnou slávy, že dosahujete cieľ svojej viery - spásu duši“ (1 Pt 1,6-9).

spracované podľa apoštolského listu
Benedikta XVI. Porta fidei

Nezabúdajme na duše zosnulých

„Ak chceš, aby sa Boh nad tebou zlutoval, maj ty zlutowanie so svojím blížnym v očistci.“ (sv. Augustín). „K večnej blaženosťi sme o to bližšie, o čo viac súčtu a lásky máme k dušiam v očistci.“ (sv. Hieronym) To sú výroky dvoch veľkých mužov Cirkvi. Aký je nás vzťah k dušiam, ktoré ešte nedosiahli večnú blaženosť? Pomáhame trpiacim dušiam? Prvé novembrové dni sú obdobím, kedy môžeme svoj postoj zmeniť či zdokonaliť a pripojiť sa k celej putujúcej Cirkvi, ktorá nás vyzýva pomáhať tým, ktorí si sami pomôcť nemôžu.

Cirkev o očistci

Vraví sa, že keď oľtujeme svoje hriechy a očistíme sa vo svätej spovedi, Boh si na ne už nespomene. Prečo potom očistec? A prečo sa treba modliť za zomrelých? Hľadajme teda odpoveď v učení Cirkvi: „Tí, čo zomierajú v Božej milosti a v piateľstve s Bohom, ale nie sú dokonale očistení, hoci sú si istí svojou večnou spásou, podstupujú po svojej smrti očisťovanie, aby dosiahli svätošť potrebnú na to, aby vošli do nebeskej radosti.“ (KKC 1030) Toto konečné očisťovanie vyvolených, ktoré je úplne odlišné od trestu zatratených, nazýva Cirkev očistcom. Učenie viery o očistci sformulovala Cirkev na

Florentskom a Tridentskom koncile. Tradícia Cirkvi odvolávajúc sa na niektoré texty Svätého Písma hovorí o očistnom ohni. Toto učenie sa opiera o prax modliť sa za zosnulých, o ktorej hovorí už Sväté písmo: Preto (Júda Machabejský) nariadol ... zmiernu obetu za mŕtvych, aby boli zbavení hriechu (2 Mach 12,46). Cirkev si už od prvotných čias uctievala pamiatku zosnulých a obetovala za nich prosby, najmä Eucharistickú obetu, aby boli očistení ...

alebo: „A tak Cirkev už od prvých čias odporúčala modliť sa za zosnulých, lebo niektoré viny môžu byť odpustené v tomto veku, kym iné v budúcom.“
(sv. Gregor Veľký)

A tiež: Treba veriť, že pred (posledným) súdom je na niektoré ľahké viny očistný oheň, pretože „... ak sa nieko rúhal proti Duchu Svätému, neodpustí sa mu ani v tomto veku, ani v budúcom.“ (Mt 12,31) Z tohto výroku sa dá pochopiť, že niektoré viny môžu byť odpustené v tomto veku, kym niektoré v budúcom. (porov. KKC 1030 - 1032).

Zabúdaná eschatológia - očistec

Zaujímavý pohľad na to, čím prechádza duša po oddelení sa od tela, ponúka Reinhold Ortner v článku, ktorý

pod názvom Zabúdaná eschatológia - očistec prevzalo Světlo a uverejnilo v 44. čísle z r. 2005. Z článku vyberáme:

Umieranie: Duša opustí telo

Na zemi sme len hostami a bez odpočinku putujeme cez rozličné prekážky k večnému domovu. V okamihu smrti sa duša uvoľňuje od tela. Keď z neho vyjde všetka životná sila, hovoríme o okamihu smrti. Jednota tela a duše sa ruší, telesné sa rozpadá a ostáva len mŕtva hmota. „Ja“ človeka, jeho duša je však nesmrteľná. Jeho duchovná podstata sa nezávisle od priestoru a času vymyká z obmedzenosti telesnej podstaty. Len to, čo môže prekročiť prah priestoru a času, začne vnímať iný svet.

Vstup do večnosti

Ako kresťania vieme, že pozemský život človeka po uplynutí časového úseku neprechádza automaticky do raja, ale že k lesku večného života sa treba prepracovať v „potu tváre“. To, čo človek tu zaseje, bude aj žať: to, čo pomocou Bozej milosti urobil zo svojho života, ako sa usiloval o príchod Božieho kráľovstva. Boh vidí do srdca každého človeka. Sv. Augustín tento život označil ako *cursus ad mortem* - beh k smrti, ale v zmysle ľudskej transcendencie je to start do večnosti. Telesná smrť je bránou do večného života. Kristus o nej povedal: Ja som vzkrísenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť aj keby zomrel. A zdôrazňuje, že je dôležité, aby bola duša na rozhodujúci okamih pripravená. Lotrovi na kríži slíbuje: Ešte dnes budeš

so mnou v raji (Lk 23,43). Otcovi odporúča svoju dušu: Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha (Lk 23,46). Veľa svätcov v hodine smrti odovzdalo Bohu v pokore a dôvere svoju dušu. Svätý Štefan pri kameňovaní zvolal: Pane Ježišu, prijmi môjho ducha (Sk 7,59).

Konečný výsledok životného rozhodnutia

Čo ťa čaká na druhom svete? Sväté písmo na mnohých miestach hovorí, že po smrti na dušu zomrelého, na jeho „Ja“, čaká stretnutie s Kristom: Vystúpiš pred Božiu tvár a stretneš sa s dokonalou láskou. Boh je nanajvýš milosrdný, ale vždy aj spravodlivý. V tom okamihu spoznáš pravdu: Boh existuje! Uvidíš Ho z tváre do tváre a v zrkadle Jeho svätoosti spoznáš stav svojej duše. V tvojom vedomí sa skoncentruje súd na tvojím životom. Pochopíš, či tvoje životné rozhodnutia boli pre Boha, alebo proti Nemu. Niet najmenších pochybností, že toto rozhodnutie závisí celkom od teba, a spoznáš, aké to má pre teba dôsledky.

Definitívne zachránený alebo definitívne zatratený

Tvoj život prežitý tu na zemi má rozhodujúci vplyv na tvoju večnosť. Závisí od toho, ako si sa tu rozhadol: či pre dokonalú bezpečnosť v Božom náručí, alebo pre večné odlúčenie od Boha. To prvé znamená večný život v blaženosťi, to druhé večnú smrť, ktorú si sám privodil. To prvé nazývame nebo, to druhé peklo. Rozsudok zodpovedá

konečnému stavu tvojej duše na večné časy. V ňom spoznáš Božiu spravodlivosť. Dramaticosť tohto konečného dôsledku sa dnes často zláhčuje či spochybňuje. Ježiš však jednoznačne varuje: „Ved', čo osoží človeku, keby aj celý svet získal a svojej duší by uškodil!“ (Mt 16,26) A inokedy: „Nebojte sa tých, čo zabijajú telo, ale dušu zabiť nemôžu. Skôr sa bojte toho, ktorý môže dušu i telo zahubiť v pekle.“ (Mt 1,28)

Sväté očistovanie

Rozhodnutie o večnosti duše padne bezprostredne potomto plnom sebapoznaní. Božie milosrdensť a dobrota verných prenikne istotou o večnom živote s Bohom, ale dosiahnutie tejto istoty sa môže ešte oddialiť. Nebo je život v Božej svätosti. No „Nič poškvrnené ... doň nevuje.“ (Zj 21,27) Duša, na ktorej ľpie aj tá najmenšia nečistota viny alebo jej následku, nemôže hneď vojsť do neba a veľmi túži očistiť sa. Túto možnosť dušiam Boh vo svojej láske dáva na mieste očistovania, kde môžu znova získať svoju pôvodnú nevinnosť. „Tí, čo zomierajú v Božej milosti a v priateľstve s Bohom, ale nie sú dokonale očistení, hoci sú si istí svojou večnou spásou, podstupujú po svojej smrti očistovanie, aby dosiahli svätosť potrebnú na to, aby

vošli do nebeskej radosti.“ (KKC 1030)

Vrúcna túžba

Učenie o Božej ponuke znova získať pôvodnú svätošť duše na mieste očistovania je pevnou súčasťou katolíckej viery. V čom však spočíva toto očistovanie? Môžeme ho prirovnáť k bolestnému pocitu túžby po domove. Je to vrúcna túžba byť s Bohom. „Očistcový oheň“ je súčasne miesto i stav, do ktorého sa duša odoberie v plnom

súhlase, aby sa z lásky k Bohu očistila od poslednej poškvrny vedomá si svojej viny, s ktorou nie je hodna vojsť do nebeskej radosti. Očistec tak predstavuje dar Božej lásky.

Ako prežívajú duše stav očistovania?

Svätý František Salezs ký píše: Kto správne uvažuje o očistci, nachádza útechu namiesto strachu. Miesto očistovania nie je peklo ani nijaká jeho časť. Záverečné očistovanie sa podstatne líši od absolútnej beznádeje zatratených a ich totálneho vylúčenia z lásky. Je to jarné svitanie očakávania plného ľútosti, nie úzkosť beznádejnej temnoty. Je to vrúcna túžba po domove v nebi, nie však nenávratné oddelenie od Boha. Je to nádej istoty, nie smrteľné zúfalstvo. Duše sú sice ešte spútané vo svojom dočasnom utrpení, ale majú dokonalú istotu života v Božej láske po skončení

pobytu v očistci. Hoci je utrpenie duše na mieste očisťovania rozdielne, ako sú rozdielne duše, ktoré sa tam nachádzajú, je ich šťastie nekonečne väčšie ako tu na zemi. Niektorí teológovia ich nazývajú „sväté duše“, veď keď zadosťučinia Božej spravodlivosti, dosiahnu svätošť. Miesto očisťovania nie je stavom ponižujúceho zahanbenia. Duše sa nachádzajú skôr v láskyplnom zameraní sa na Boha a dobrovoľne sa podrobujú Božej láske v očistnom procese za neodčinené viny. Nemôžu už hrešiť, ale ani nemôžu pre seba získať nejaké zásluhy. Podľa svätého Františka Salezského ich utešujú anjeli.

Trpiaca cirkev

Nevhajte pomáhať zomrelým a obetujte za nich svoje modlitby (sv. Ján Zlatoústy), pretože samy duše si nemôžu pomôcť. Je to dobrý katolícky zvyk modliť sa za zomrelých. Hovorí o tom aj Sväté písmo: „Preto nariadiil túto zmiernu obetu za mŕtvyh, aby boli zbavení hriechu.“ (2 Mach 12,45) Duše v očistci sú súčasťou univerzálnnej cirkvi, to je cirkev trpiaca. Cirkev tu na zemi má pamiatku na zosnulých od začiatku v úcte. Modlí sa za nich pri eucharistickej obete, aby boli očistení a dosiahli blaženú večnosť. Odporúča obetovať za zosnulých aj almužny, odpustky a kajúce skutky (porov. KKC 1032).

Pomoc z kresťanskej lásky

Vo svätej omši za zomrelých naliehavo prosíme Boha o pomoc pre duše v očistci: „Oslobod, Pane, duše

všetkých zomrelých veriacich od všetkých pút hriechu.“ Katolíci sa denne modlia: „Odpočinutie večné daj im, Pane ...“ Svätý Tomáš Akvinský bol presvedčený, že: „zo všetkých modlitieb sú Bohu najmilšie modlitby za zomrelých, pretože zahŕňajú v sebe skutky telesného a duchovného milosrdensťva. Boh s úľubou prijíma všetky skutky a obety za duše v očistci, za zmiernenie a ukončenie ich utrpenia. Preto sa za ne modlime a dávajme za nich slúžiť sväté omše. Je dobrý zvyk obetovať za duše dobré skutky a zmierňovať ich utrpenie získavaním odpustkov. Aj keď sa môže stať, že už naše modlitby nepotrebujú, neustávajme v takomto prejave kresťanskej lásky.“

Vzájomné obdarúvanie

Lásku, ktorú prejavíme dušiam v očistci, dostaneme späť. Svätá Katarína z Bolone povedala: „Keď som chcela od Boha získať nejakú milosť, prosila som duše v očistci, aby o to prosili v mojom mene. Na ich príhovor som vždy dostala to, o čo som prosila.“ A svätá Terézia z Avily uistuje, že všetko, o čo prosila na príhovor duší v očistci, dostala. A svätý farár z Arsú raz jednému kňazovi povedal: „Keby sme vedeli, akú moc majú duše v očistci, a koľko milostí získavame od Boha na ich príhovor, nikdy by sme na ne vo svojich modlitbách nezabúdali. Modlime sa za ne, pretože ony prosia za nás.“

prevzaté a krátené
upravil Boris

Šiesta pút' ružencových bratstiev v Šaštíne

Náš národ sa vždy utiekal o pomoc najmä v tých najťažších chvíľach k Matke Božej modlitbou posvätného ruženca, ktorý dokázal spojiť generácie a obnoviť narušené vzťahy v rodine a v spoločenstvách. Aj my, Partizánčania z ružencového bratstva, sme s dôverou putovali a niesli Matke Božej do Šaštína - našej národnej baziliky, svoje prosby o pomoc, ochranu, aby sme posilnení sviatosťami a obdarení milosťami mohli roznieť svetlo Kristovej lásky do našich domovov. Kedže na tejto púti odzneli vzácne myšlienky o ružencovej Panne Márii, chcela by som sa s Vami o ne podeliť.

Mária žila so zrakom upretým na Krista, uchovávajúc si ako poklad Jeho slovo. Mária zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich. Spomienky na Ježiša, vtlačené do jej srdca ju sprevádzali vo všetkých životných situáciách a viedli ju k uvažovaniu nad rôznymi chvíľami jej života, keď stála pri svojom Synovi. Boli akýmsi ružencom, ktorý odrieckala nepretržite počas svojho pozemského života. Mária stále predkladá veriacim tajomstvá svojho Syna s túžbou, aby rozjímanie nad týmito tajomstvami uvoľnilo všetku ich spásenosnú silu. Pri odriekaní ruženca sa kresťanské spoločenstvo spája s Máriinými spomienkami a jej kontemplatívnym pohľadom. Problémy, ktoré stoja pred svetom na začiatku tohto nového tisícročia, nás vedú k presvedčeniu, že iba zásah zhora, schopný správne usmerniť srdcia tých, ktorí žijú v konfliktných situáciách, a tých, čo riadia osudy národov, môže dať nádej na lepšiu budúcnosť. Ruženec je zo svojej podstaty modlitbou zameranou na pokoj, lebo je vlastne rozjímaním o Kristovi, Kniežati pokoja, ktorý je i náš pokoj. Každý, kto si osvojuje Kristovo tajomstvo - a na to je

ruženec zameraný - zároveň spoznáva tajomstvo pokoja a stavia na ňom svoj životný program. Ruženec je modlitbou pokoja aj prostredníctvom plodov lásky, ktoré prináša. Keď sa ho modlíme správne, ako skutočne meditatívnu modlitbu, viedie k stretnutiu s Kristom v jeho tajomstvách a nemôže neviest aj k spoznaniu Kristovej tváre v iných ľuďoch, predovšetkým najviac sužovaných. Ako by niekto mohol rozjímať nad tajomstvami betlehemskejho Dieťaťa v radostných tajomstvách bez toho, aby zažil túžbu priať, chrániť a rozvíjať život, a bez toho, aby zobrajal na svoje plecia bremeno trpiacich detí na celom svete? Ruženec nám neponúka útek od problémov, naopak, núti nás hľadieť na ne zodpovedným a veľkodusným pohľadom, dáva nám silu čeliť týmto problémom s istotou, že Boh nám pomôže, a s pevným odhadlaním, že za každých okolností budeme svedčiť o láske, ktorá je zväzkom dokonalosti. Ruženec ako modlitba za pokoj je zároveň modlitbou rodiny a za rodinu. Dôležité je, aby sme toto vzácne dedičstvo nestratili. Potrebujeme sa vrátiť k rodinnej modlitbe a k modlitbe za rodiny. V modlitbe chváľme Boha za všetky dary, ktorými nás obdaril. Verejnou, ale aj skrytou službou HO chváľme. Odprosujme Boha za naše pády, slabosti, hriechy. Veľa prosme za seba, za svoje manželky, manželov, deti, blízkych, za všetko a Boh nás obdarí a urobí nás šťastnými. Neklaďme Bohu podmienky a nediktujme Bohu, čo má urobiť s nami, keď si myslíme, že je to správne v našich očiach. Budme citliví a vnímatelní na Božie volania, dotyky, stíšme sa a odovzdajme sa Bohu. Ruženec je vstup do Božej prítomnosti, kde nastáva vytužený pokoj v duši a pomoc v našom každodennom vživote.

Terézia

Čo bude po smrti?

Starý chorý muž prijal od svojho lekára zlú správu. Ako sa pripravoval na odchod z ordinácie, otočil sa a oslovil lekára: „Pán doktor, bojím sa smrti. Povedzte mi, čo je tam na druhej strane dverí?“ Lekár veľmi potichu odvetil: „To neviem.“

„Vy to neviete? Ste kresťan a neviete čo je na druhej strane?“

Lekár sa zamyslel a chytil kľučku dverí svojej ordinácie. Z druhej strany bolo počúť škrabanie a kňučanie. Akonáhle lekár otvoril dvere do ordinácie, zo súkromnej časti vbehol dnu jeho pes. Vyskakoval v nespútanej radosti, že našiel svojho pána.

Lekár sa obrátil na pacienta: „Videli ste môjho psa? Nikdy v tejto ordinácii nebola a nevedela čo je vo vnútri. Nevedela nič, okrem toho, že je tu jeho pán... A keď sa dvere otvorili, vstúpil bez obáv. Viem málo o tom, čo sa nachádza na druhej strane po smrti. Ale viem jednu vec... Je tam môj Pán a to úplne stačí...“

Smrť je len začiatkom niečo nového.

Život a smrť sa podobajú dvom uzavretým skrinkám, z ktorých každá

obsahuje kľúč od tej druhej.

Podľa jednej legendy žije na svete vták, ktorý zaspieva len raz za život, sladšie než akékoľvek iné stvorenie na tejto zemi.

Od chvíle, keď vyletí z hniezda, hľadá trnístý strom a neprestane, pokial' ho nenájdzie.

Potom sa v týchto nehostinných vetvách rozospieva a na najdlhší a najostrejší trň sa nabodne.

V okamihu, keď mu trň vniká do hrude, nevie, že ho čaká smrť.

Umierajúc sa vypne v smrteľných mukách a krajšie ako slávik či škovráňok zaspieva jednu jedinečnú pieseň, za ktorú zaplatí životom.

Človek je zvláštne stvorenie, celý život hľadá tú najkrajšiu pieseň, ktorú by mohol zaspievať a zároveň sa vyhýba utrpeniu, a predsa tá najkrajšia pieseň vytryskne len z prebodenutého srdca ako gejzír lásky - ako nikdy neopakovateľná krása obety z lásky ako to urobil aj On, keď si svoje srdce nechal prebodnúť pre teba...

prevzaté

ZAUJALO NÁS

Lev Veľký, pápež, učiteľ Cirkvi

400 - 461

Sv. Lev Veľký sa narodil okolo roku 400 v toskánskej rodine v Ríme. O jeho mladosti nevieme nič. Za diakona bol vysvätený počas pontifikátu Celestína I. (422-432). Už ako diakon sa stal pápežským legátom v Galii. Počas trvania tohto úradu bol zvolený roku 440 za pápeža. Vo svete i Cirkvi vtedy vládol chaos kvôli početným herézam a nedorozumeniam medzi cirkevnou hierarchiou. Pápež sa všemožne usiloval kázňami a katechémami vychovávať tak duchovenstvo, ako aj pospolity ľud. Snažil sa, aby najmä v Ríme žili ľudia príkladným životom. Vyvinul veľké úsilie aj pri opravách baziliky sv. Petra, dal vystavať nové chrámy. V roku 449 zvolal cisár Teodózius cirkevný snem do Efezu. Pápež tam tiež poslal svojich zástupcov. No koncil bol úplne v rukách cisára a bludára Eutycha, ktorého Teodózius zastával. Pápežským legátom sa nepodarilo nič urobiť pre prijatie pápežovho listu o pravej náukе o dvoch prirodzenostiach Ježiša Krista. Preto pápež odmietol uznať závery koncilu a nazval ho nie Efezský koncil, ale Efezske zbojnictvo a s týmto menom vstúpil do dejín. V roku 451 sa konal ďalší koncil v Chalcedóne, kam pápež znova poslal po svojich vyslancoch list o dvoch prirodzenostiach Ježiša Krista. Tam bol list prijatý so všeobecným nadšením a pokladá sa za prvé vyhlásenie pápeža „ex cathedra“.

ZO ŽIVOTU SVÄTÝCH

Podľa tradície pápež Lev Veľký roku 452 zabránil zničeniu mesta Rím, keď sa vybral bez zbraní za vodcom Hunov Attilom, ktorý chcel Rím zničiť. Našiel ho pri brehoch rieky Pád pri Mantove. Presvedčil ho, aby ušetril Rím od zničenia. Na počudovanie všetkých Attila vtedy vyhovel pápežovi, nechal mesto na pokoji a odtiahol preč. O niekoľko rokov neskôr (r. 455) zase ohrozoval mesto Rím kmeň Vandalov. Pápež znova žiadal o mier. Nepodarilo sa mu však celkom uprosiť ich kráľa Gensericha. Dosiahol aspoň toľko, že pri štandardnom drancovaní Ríma ušetria životy obyvateľov. Mesto však olúpili takmer o všetko.

Pápež Lev sa zapísal do dejín ako obranca pravej viery, ochranca slabých a trpiacich, ale aj ako posol mieru. Bol veľmi pokorným mužom.

Zachovalo sa po ňom mnoho listov, spisov a kázní. Zomrel roku 461. Pochovaný je v bazilike sv. Petra vo Vatikáne. Ako prvý spomedzi pápežov dostal titul Veľký. Vyhlásený za Svätého bol 5.10.1754 pápežom Benediktom XIV.

Sv. Lev Veľký: „Modlitba pôstu je milá Bohu a strašná pre diabla. Prináša spasenie pre druhého, aj pre toho, kto sa modlí a postí. Ak sa chceme priblížiť k Bohu, niet nič účinnejšie než pôst!“

spracoval Peter

Šťastie mojej večnosti ...

Do tváre mi svojimi neviditeľnými pásťami udiera chladný novembrový vietor. Práve prechádzam popri známej kaplnke, ktorú donedávna používali ako svoje dočasné útočisko mŕtvi, kým sa nevydali na poslednú cestu priamo do vnútra zeme. Premýšľam nad množstvom ľudí, ktorých tu roky, desaťročia, stáročia ukrýva zem. Kedysi to boli ľudia plní života. Usilovali sa zháňať živobytie pre seba a pre svoju rodinu, radovali sa a plakali so svojimi blízkymi, prežívali krásne chvíle porozumenia a lásky, ale aj tie tažké chvíle nedorozumení a chýb, ktoré ich možno škreli až do smrti a nestihli sa za ne ospravedlniť. Možno sa to stalo pre ich neustúpčivosť, snahu mať vždy a vo všetkom pravdu? Kto vie? Zostalo po nich pári ošúchaných kusov nábytku, dnes už možno na smetišku a ich dom, ktorý možno zbúrali, aby na jeho mieste postavili obrovské obchodné centrum.

Koľko ľudí prešlo touto poslednou cestou od kaplnky by sa dalo ľahko spočítať podľa počtu hrobov a nápisov na náhrobnych kameňoch. Pohľadom ich súce všetky preletím, ale dnes na počítanie čas nemám. Ponáhľam sa, a koniec koncov je už tma, neskoro večer, ľahko by som sa pomýli. Idem akurát z kostola pomeniť sa za svojich blízkych modlitbu, ktorou im môžem vyprosiť priamu vstupenku do neba, samozrejme, ak vnom už dávno nie sú.

Už len jedna ulička a som tam - pári krokov od kríža, ktorý sa vyníma nad všetky ostatné kríže zomrelých. Pri pohľade na kríž zrazu zamrznu moje kroky. „Tak nádhernú maľbu svetla a tieňov som ešte nevidel. To by nenamaľoval ani slávny Leonardo ...“ - pomyslím si a pokračujem pomaly smerom ku krížu. Vychutňávam si to množstvo svieci, sviečok, kahanov a kahančekov od výmyslu sveta, učupených pod krížom tak, ako si hubár vychutňáva dubáky, ktoré po vlnkej mesačnej noci náhle uzrie rozsietane pod stromom.

Tisíce svetiel mihotajúcich sa v tme ožaruje tváre ľudí, prichádzajúcich úpenivo prosiť za svojich drahých. Niektorí sa modlia s obrovskou nádejou v očiach a s túžbou vrátiť ich blízkemu človeku život, znova ho uvidieť, čo i len na chvíliku, povedať mu pári slov, usmiať sa, objať ho - urobiť to, čo za života nestihli alebo nechceli stihnuť. Niektorým však v očiach nič nevidím. Prichádzajú naponáhlo a tak aj odchádzajú. Hm, asi si ešte stále neuvedomili, ako málo stačí, aby sa ich naháňanie skončilo a prepadlo sa v prázdnnotu tmy smrti. A v tej tme im zasvetia iba chvíle, ktoré iným darovali v láске.

Početný zástup ľudí sa pomaly riedi, až zostávam pred krížom v modlitbe stáť už iba ja a jedna zhrbená starenka, čo práve ledva docupitala. V mihotajúcom svetle vidím jej krásnu zvráskavenú tvár. Hrbí sa nad svojim malým kahancom a snaží sa zapáliť ho od

horiacej sviece zasadenej do zeme. Nedarí sa jej, a tak ma napadne pomôcť. Zohnem sa a s úsmevom sa jej snažím naznačiť, že jej kahanec zapálim. Výborne, dostał som dovolenie. Spolu s rozsvieteným kahancom sa rozriaď nádherným úsmevom aj tvár starenky. Bože môj, takýto krásne starý a zvráskavený by som chcel byť raz aj ja - byť posiaty vráskami dobroty a nie zatrpknosti, vráskami láskavej prítomnosti a nie výčitiek. Viem však, že vrásky na mojej tvári malujú už teraz moje postejo k svetu, k Bohu a k ľuďom okolo. Mám ešte čas, hovorím si ... a čo ak nie? Čo ak už zajtra niekto príde takto prosiť za mňa, pretože ma budú odnášať známu uličkou do zeme? Brrr, zamrazil ma, keď na to pomyslím. Nie, nie, ja mám určite ešte veľa času, vela ...

„Bol to pre mňa ten najdrahší a najmilovanejší človek, akého som mohla v živote stretnúť“ - prečali slová starenky nič mojich myšlienok. „Nikto mi ho už nenahradí, nik. A chýba, veľmi chýba. Je to už päť rokov, čo odišiel, a stále mi chýba. Stále ... Odišiel bez rozlúčky - zaspal raz večer vedľa mňa a ráno ma už nezobudil ako po iné dni svojím úsmevom a slovami: „Vstávaj, žienka moja, Boh nám daroval ďalší krásny deň.“ Pri jej posledných slovách som zazrel zažiaríť na starenkinom lící malú hviezdu - slzu stekajúcu dolu hrboľatými vráskami. Nebolo treba veľa slov, aj ticho hovorilo samo za seba.

Zrazu mnou ako zimnica zatriasla obava, či budem mať aju niekoho, kto bys takou láskou po mojej smrti prichádzal verne ku krížu každý deň a aj po piatich rokoch vylijal z očí slzu lásky ... Premietam si v mysli tváre mojich blízkych a hľadám v nich tvár podobnú tvári starenky predo mnou. Nachádzam však iba tváre skrivené bolestou, sklamáním, rozčarovaním, pohoršením a skrytým hnevom. Bože môj, čo to len robím so svojou večnosťou? Zrazu mi v mysli celkomjasne, jasnejšie ako predtým v kostole, zazvoní myšlienka, ktorú dnes povedal knáz pri sv. omši: „To, čo si odnesieme na druhý svet, bude iba to, čo si odložíme do srdca ľudí okolo seba.“

Otočím sa a v chvate nechávam za sebou nechápací starenku. Musím ešte dnes zájsť k Petrovi. Dnes som ho poobede stretol a vynervaný z práce som mu tak nepríjemne odvrkol na jeho prosbu o pomoc, že ma to už vtedy bodlo do srdca, a teraz ešte viac pri pohľade na starenku a jej slová. Musím ho zastihnúť skôr, ako pôjde spať. Čo ak je táto noc pre mňa posledná a ja mu zajtra už nebudem môcť povedať: „Prepáč, bol som včera hlúpy, veľmi rád ti pomôžem. Čo si to vlastne chcel?“ Jemu podobných je toľko ... Ach, Bože, musím začať inak žiť. V hre je totiž príliš veľa - šťastie mojej večnosti ...

Ondrej, prevzaté

D E T S K E

O K I E N K O

Ahojte, deti! ☺

Opäť sa vám prihovára váš Pútniček, ktorý vás chce pozvať, aby sme sa spolu naučili nové pesničky, ale aj „zapli naše mozgové bunky“ a rozlústili zašifrované posolstvo.

Pozývame všetky deti na nácvik detského spevokolu, ktorý sa koná vždy v sobotu o 14:30 hod. a v nedeľu o 10:00 hod. Naučíme sa spolu omšové piesne a ukazovačky, pri ktorých aj pohybom vyjadríme, ako radi spievame Pánu Bohu. Spevácke nácviky nie sú zbytočné, pretože každý týždeň spestrujeme liturgiu detských svätých omší o 9:00 hod. Tešíme sa na Vás!

DETISKÉ OKIENKO

Detisvetla

1. Pokiaľ chceš byť jedným z nás,
hľadaj žiarivé svetlo - SVETLO.
Ono bliká v mrákavách,
tak ho podŕme spolu nájsť.

R: Chceme zapaliť Tvoje svetlo,
chceme zapaliť Teba v nás.
Pane, daruj nám svoje svetlo,
nech nám svieti a chráni nás.

2. Ohrieva každého z nás,
dáva nám svoje teplo - TEPLA.
Ukazuje cestu nám,
deťom svetla, Ježiš sám.

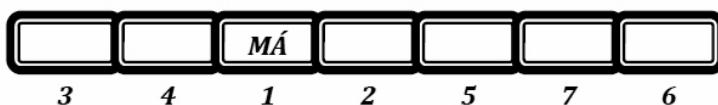
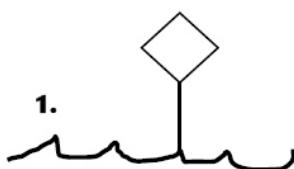
HALLELUJAH

1. Ty mi dávaš silu žiť, vdaka, že tu môžem byť, len Tebe spievať Ježiš s láskou chcem.
Ty si mojím ja som Tvoj, s Tebou vyhrám každý boj, len Tebe spievať budem Halleluja ...
2. Každý deň je Tvojím dňom, Ty, Pane, si svetlom v ňom, osvieť mi cestu čo smer k Tebe má.
Dnes i zajtra, navždy chcem milovať Ča, Tebe len spievať s láskou chvály Halleluja ...
3. Tvoja láska bezbrehá je úžasná a silu dá, Tvoj pokoj moje srdce napĺňa.
Ty si z lásky život svoj za mňa dal, som dlžník Tvoj, s vďakou spievať chcem Ti Halleluja ...
4. Vložím sa do Tvojich rúk, Ty pretrpel si mnoho mŕuk, aby si ma spasil, zachránil.
Kto mi viacej môže dať, čo sa mi už môže stať, keď si so mnou, Pán môj, Halleluja ...
5. Svetlo, ktoré žiari nám, to v duši hreje, cítis sám tú lásku Božiu, večnú, nemennú.
Pripravil si nový dom, keď čas príde, chcem žiť v ňom s Tebou v sláve Tvojej, Halleluja ...

D E T S K E**O K I E N K O****ODŠIFRUJ...**

- K jednotlivým osobnostiam z Biblie priraď ich prislúchajúce charakteristiky a každej charakteristike priraď rovnaké číslo ako má osobnosť, ku ktorej prislúcha.
- Pomocou kľúča a odšifrovacej tabuľky zistí posolstvo.

Osobnosť	Kľúč	Charakteristika	Kľúč
1. Gabriel	M	evangelista	IA
2. Ján	R	prvý mučeník	Ž
3. Mojžiš	PA	kráľ Judey	A
4. Herodes	N	1. archanjel - zvestovateľ	Á
5. Štefan	RU	rímsky guvernér Judey	NC
6. Kajfáš	OV	veľkňaz	Á
7. Pilát Pontský	E	vodca Izraelitov	N

Hádajte, čo znamenajú tieto tri obrázky ?

1. Kapitán Ponochy, plisťa žarkana
2. Čarodejnák sa topí v mori
3. Na čarodejnáku útočí žralok

Odpovede:

Váš Pútniček

Pútnik Božieho milosrdenstva

číslo 9/2012

X. ročník

V deň, keď si budeme spomínať na našich drahých zosnulých, spomeňme si aj na zomrelé nenaistené deti.

Zjednoťme sa večer 2. novembra v modlitbe za zomrelé nenaistené deti a v úmysle za ochranu života. Svoje modlitby prednesme pred nemocnicami, kde sa vykonávajú umelé potraty a na iných vhodných miestach. Spomienku na nenaistené deti môžeme vyjadriť aj umiestnením horiacich sviečok v oknách našich domovov a zakúpením Sviečky na nenaistené deti.

Modlitba o úctu k životu

Bože, darca života, chválime Ťa a zvelebujeme za to, že si nám dal veľký dar života.

S veľkou dôverou prosíme o Tvoje milosrdenstvo pre všetkých našich drahých zosnulých. Spomínáme si aj na tých najbezbrannejších, ktorí zomreli násilnou smrťou ešte skôr, ako sa mohli narodiť.

Teba, najľáskavejší Bože, prosíme o svetlo pravdy pre rodičov takto zabitych detí, ale aj pre tých, ktorí sa chystajú svoje počaté dieťa usmrtiť, aby pochopili, že dieťa je Tvoj dar, a nie ich vlastníctvo.

Prosíme Ťa za lekárov a zdravotníckych pracovníkov, ktorí asistujú pri usmrcovaní počatých detí, aby spoznali hrôzu svojho počinania, nespreneverovali sa svojmu poslaniu a boli vždy na strane života.

Prosíme Ťa za tých, ktorí v spoločnosti šíria kultúru smrty. Zošli im svetlo pravdy, aby spoznali hodnotu každého ľudského života a mali ho v úcte.

Dobrotivý Bože, prosíme Ťa za nás všetkých, aby sme s Tvojou pomocou, každý na svojom mieste a vo svojom povolaní, vydávali svedectvo o kráse, vznešenosťi a dôstojnosti ľudského života od počiatia až po prirodzený skon, a tak prispievali k šíreniu „evanjelia života“.

Panna Mária, Matka Božia a naša Matka, prihováraj sa za nás u svojho Syna, aby vyslyšal naše prosby, ktoré predkladáme v tejto modlitbe. Amen.

Sviečka za nenaistené deti

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: www.batfara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: M. Štefina, E. Štefina, P. Andacký, L. Vaňo, A. Bezáková, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková, M. Krátká, D. Eliašová.

Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mgr. Miroslav Baláž. Redakčná rada d'akuje všetkým, ktorí sa na vydanie časopisu podielali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail:

putnikbm@zoznam.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadane príspevky nevracame.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.